Ч. 278. Середа 12 (25) грудня 1901. Рік XI.

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій годинї по полудни.

Редакция і Адміністрация: улиця Чарнецкого ч. 12.

Письма приймають ся лиш франковані.

Рукописи звертають ся лиш на окреме жадане і за зложенем оплати почтової.

Рекламациї незапечатані вільні від оплати почтової.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої“.

Передплата у Львові в агенциї дневників пасаж Гавсмана ч. 9 і в ц. к. Старостствах на провінциї:
на цілий рік К. 4·80
на пів року „ 2·40
на чверть року „ 1·20
місячно . . „ —·40
Поодиноке число 2 с.

З почтовою пересилкою:
на цілий рік К. 10·80
на пів року „ 5·40
на чверть року „ 2·70
місячно . . „ —·90
Поодиноке число 6 с.

Вісти політичні.

(Вибори до дальматиньского сойму. — Проби француско-італіяньскої дружби. — Справа манджурска. — Нові поражки Анґлійців.)

При тіснійших виборах до сойму в Дальматиї вибрано: 4 Італіянців з автономічної партиї, 5 хорватских народовців і одного члена хорватскої партиї права. Разом вибрано в часї теперішних виборів до сойму 18 хорватских народовців, 9 членів хорватскої партиї права, 6 Сербів, 6 Італіянців з автономічної партиї і 2 членів чистої партиї права. З порівнаня того вибору з послїдними виборами, показує ся, що хорватскі народовці стратили 5 мандатів, Серби 3, хорватска партия права придбала 6 мандатів, а т. зв. чиста партия права 2 мандати.

Перед недавним часом виголосив італіяньский міністер справ заграничних Прінетті бесїду, в котрій виложив погляди свого правительства на теперішну француску політику і на будучі відносини Італії до Франциї. В добре поінформованих кругах в Парижи впевнюють, що французский міністер справ заграничних Делькассе обговорить при нагоді ухвалюваня буджету міністерства справ заграничних так само основно француско-італіяньскі відносини як і Прінетті і виповість там погляди францускского правительства на ті справи. Взагалї від часу тулоньскої гостини стремлене до тревалого порозуміня в справі Середземного моря і розмеженя француских і італіяньских інтересів на тім мори проявляє ся так само в Росиї як і в Парижи. Однако цїли, до яких обі держави ідуть дорогою того порозуміня, значно від себе ріжнять ся. Франциї залежить передусім на притягненю Італії до француско-российского союза, між тим як Італія обмежує ся виключно до полагодженя справи Триполісу, без ніякого наміру відступити від тридержавного союза. Але француска праса явно висказала наміри Франциї, і цілком отверто заявила, що Франция доти не згодить ся на італіяньскі жаданя що-до Триполісу, доки Італія не відірве ся від згаданого союза. Та заява була однако за сильна для італіяньского міністра справ заграничних, і він побоюючи ся, аби в Австриї і Німеччинї не толкували собі хибно его політики, оповістив чим скорше півурядовий комунікат, в котрім рішучо заявив, що не треба дожидати ніяких змін в італіяньскій заграничній політицї навіть тодї, коли би прийшло до найлїпшого порозуміня між Францією а Італією. Очевидна річ, що „зміни, яких не треба дожидати“, дотикають виключно тридержавного союза.

Российский посол в Пекінї відбув конференцию з хіньскими повномочниками в справі манджурского договору. Як здаєть ся теперішні хіньскі повномочники не будуть такі скорі до уступок для Росиї як Лїгунчан. Домагають ся они іменно назначеня вчаснїйшого речинця відкликаня російских войск з Манджуриї, жадають аби Хінцї могли тілько свого войска полишити в Манджуриї, кілько будуть уважати за відповідне і потрібне до удержаня ладу, вкінци відмавляють принятя услівий що-до монополю Росиї на копальняні концесиї в Манджуриї. Настрій ворожий Росиї піддержують у Хінців головно Японія і Анґлія.

Часописи доносять з Кронштадту в Ораниї, що дня 21 с. м. вирушив анґлійский полковник Мек Мікій з 90 людьми до долини Валь. В дорозі напали его Бури. По завзятій борбі мусїли Анґлійцї відступити. Двох офіцирів і 5 вояків погибло. — Кіченер доносить, що передна сторожа полковника Даманта стрітила під Тафелкопом відділ, зложений з 800 Бурів. Бури займили горби над долиною, котрою поступали Анґлійцї. Даман хотів з одною шкадроною замкнути Бурам дорогу до тих горбів, однако они прибули там скорше і розпочали сильний карабіновий огонь. Люди Даманта, криючи ся як могли, бороли ся, доки аж всї з виімком чотирох не упали, або не були ранені. Тимчасом проча часть відділу анґлійского старала ся взяти горби приступом. Бури відбивали напади Анґлійців аж доки не надійшов ґен. Ремінґтон з своєю колюмною. Ремінґтон пустив ся в погоню за Бурами. Страти анґлійскі дуже великі. Самих офіцирів погибло 23.

ДВА ОПОВІДАНЯ ҐАРНЕТТА.

I.

Пурпурова голова.

(Конець).

Соріян сидів довго під камфоровим деревом, аж наконець знавкучилось єму чекати, і він пустив ся в дальшу дорогу, аж вийшовши з пустинї, зайшов до держави короля Аґодгія. Єго незвичайний вигляд мусїв звернути на себе увагу королївских офіцирів, котрі зловили чоловіка з пурпурово закрашеною головою, і казали привести перед Єго Величество.

— Річ ясна, — відозвав ся до него монарх, вислухавши уважно цїлу справу, — що ти маєш таку річ, котра за дорога і за рідка для звичайного чоловіка, длятого треба єї тобі відобрати. Жаль менї, що для тебе вийде з того неприятність, — я волїв би, щоби то була твоя рука або твоя нога.

Соріян умів оцінити прихильність короля, але вимавляв ся тим, що він, як єму здає ся, має право власности до своєї голови, і не може єго позбути ся.

Але король так рішив: Зі взгляду на то, що твоя голова держить ся твого карку, то она твоя, — але зі взгляду на то, що она вкрита пурпурою, єсть она моя, бо пурпура єсть королївским монополем. Твоє право опирає ся на анатомії а моє на законности. Не вже має ся річ більше значити як дух? Хибаж має медицина, тота найнепевнїйша наука, знищити закон, той вершок людского розуму? Коли дивити ся на тебе, то, що правда, здавало би ся, що ти маєш голову, — але дивлячись оком закона, то ти без голови.

— Я би знов сказав, — став фільософ доказувати, — що звязь моєї голови з моїм тїлом єсть з природи конечною і незмінною, підчас коли краска голови єсть лиш случайною.

— Таже ти би міг так само сказати, — відповів на то король, — що закон повинен би уважати тебе, після твоєї загальної прикмети, яко людину, а не зважати на то, що ти случайно прибрав прикмету пачкаря, можна би сказати, навіть ворохобника, бо ти присвоїв собі пурпуру.

— А той порок лютости, яким би було напятноване поступоване Вашого Величества?

— Не може бути лютости там, де нема несправедливости. Коли би яка була, то хиба по твоїй сторонї, як я то вже доказав. Я й не думаю позбавляти тебе твоєї голови, і менї здає ся, що то скорше ти зовсім несправедливо не хочеш менї віддати моєї власности. Таже мусиш і сам признати, що в твоїм посїданю знайшли предмет контрабанди, котрий після закона належить виключно до короля. Ну, хибаж треба нарушити право длятого, що ти хитрим способом сполучив нерозділно твою власність з моєю? Чи я, чоловік невинний, маю через твоє обманьство і твою хитрість позбути ся мого права? Справедливість закриває собі очи, ретельність сумує, непродайність стоїть налякана на саму згадку о тім. Нї, мій друже, твоя голова не має ніякої опори. Коли хочеш єї задержати, то прислугує тобі право поставити доказ, що она єї властителеви, значить ся менї, була би на твоїм карку пожиточнїйша, як деинде. Таже й так може бути. Може ти знаєш яку тайну перфумериї, штуки вареня або шитя одежи?

— Я не знаю ся на ніякій із тих штук. Я учив ся заєдно лиш божественної фільософії, котра робить людий рівними богам.

— А мимо того всї люди уганяють за пурпурою! — сказав на то монарх, — як то із того здогадую ся, що й ти сам волїв пурпуру як все инше. Дійстно, твоя голова богато варта.

— Я заслужив собі на то, щоби ти глумив ся з мене, о королю, і не хочу бути тобі довше тягаром, — зробиш менї дійстно прислугу, коли позбавиш менї сеї злощасної голови, поганої зверха, а порожної, як видко, в серединї, коли не спиняла мене присьвятити моє житє на услугу збиткови і марности. Горе мудрцеви, котрий свою бідолашну мудрість і свою крихку ретельність несе в круги дворскі, — але я пророкую часи, коли фільософи не схотять понижати ся на слуг королів, а противно, що колись буде вільно королям лиш так управляти державою, що они схотять слухати рад фільософів — мир, знанє, свобода. — —

Король Аґодгії знав ся в далеко більшій мірі як звичайні князї єго часів на штуцї перебивати принадно бесїду виголошену не в по-

Новинки.

Львів дня 24 го грудня 1901.

— **Іменованя.** Міністерство торговлї іменувало офіциялами почтових асистентів: Чесл. Костановича в Щаковій, Кает. Мартиньского в Дрогобичи, Стан. Дашиньского у Львові, Франца Виенка в Горлицях, Каз. Заячковского в Ряшеві, Марияна Репчиньского в Кракові, Мих. Стапкевича в Залїщиках, Шулима Штромвасера в Збаражи, Ем Шаєра у Львові, Кар. Бішофа в Стрию, Ісаака Фінкельштайна у Львові, Йос. Котецкого в Кракові, Володисл. Діма в Дукли, Фелїкса Юрецкого, Сим. Домбровского, Людвика Франца в Кракові, Володисл. Маликевича у Львові і Леоп. Фавльгабера в Коломиї, а дирекция почт і телеграфів полишила всїх на дотеперішних становищах. — Президия краєвої дирекциї скарбу іменувала комісарями скарбу в IX. кл. ранґи концепістів скарбу: Вінк. Пелїкана, Стан. Матиса, Юл. Дуркевича, Меч. Шаблевского, Тад. Віслоцкого, Володислава Матковского, Ів. Луневского, Генр. Копля, Володисл. Кравчика і Алекс. Федоровича, а концепістами скарбу в X. кл. ранґи практикантів концептових: Бол. Равича, дра Март. Штелїґу, дра Ром. Ґінцінґера, Стан. Ґловацкого, Мих. Скоробогатого. дра Тад. Поляка, Людв. Ґавзера, Акт. Краха, Оттона Копля, дра Стеф. Цвойдзиньского, Ізр. Бролера, Стан. Леваковского, дра Здисл. Слушкевича, Йос. Костшевского, Юл. Новицкого, Юл. Ощацкого, Мих. Боярского. Блаж. Ґроблїцкого, Кает. Никосевича, Алекс. Стефанцьова, Андр. Байду, дра Брон. Скубейского, Ілїю Матейка, дра Кар. Корту, Тад. Концкого, Ром. Кукавского, дра Бол. Зелиньского, Кар. Майса, Арт. Фельдмана і Тад. Цейнка, — дальше іменувала концепістів скарбу: Ів. Жураковского, Ів. Ґриховского, Стан. Осташевского, Стан. Стшелецкого, Адольфа Шиманьского, Франца Леховича, дра Йос. Мазуркевича, Войт. Войтасевича, Алекс. Заяця, Якова Тарсу, Ів. Янїшевского, Андр. Пабіяна, Стан. Урбаньского, Йос. Галупку і Йос. Мицоня податковими інспекторами в IX. кл. ранґи. — вкінци іменувала рахункового офіцияла Оскара Ціпера рахунковим ревідентом в IX. клясї ранґи, рахункового асистента Марк. Фуксевича рахунковим офіцялом в IX. клясї ранґи, а рахункових практикантів дирекциї скарбу Йос. Ричяка і Михайла Матковского рахунковими асистентами в XI клясї ранґи. Президия краєвої Дирекциї скарбу іменувала податковими ад'юнктами в XI клясї ранґи: канцеліста Намістництва Стан. Бурпатовича; податкових практикантів: Вавр. Шельмбаєра, Здисл. Томашевского, Йос. Карабаника, Каз. Дуниковского, Ів. Тарнавского, Фльор. Бїлиньского, Альойс. Мейора. Валер. Кольмера, Акт. Бера, Валер. Дикова, Стан. Зомсецкого, Мариява Герца, Теофиля Томашевского, Стан. Дзюржиньского, Людв. Кейдана, Брон. Старчевского, Ілїю Медведского, Леона Шпета, Алекс. Мелема, Вас. Кицака, Каз. Черкавского, Стан. Бара, Волод. Свеховского, Юл. Зарембу, Акт. Тарнавского, Альфр. Стояна, Петра Кульчицкого, Клявдия Сґрутиньского і Теод. Роя, диєтария Ерн. Гайста і рахунк. калькулянта Юл. Стаблевского.

— **Шкільні ферий.** Міністерство просьвіти полишило краєвим радам шкільним свободу признаня в школах суботи 28-го с. м. яко для ферияльного, коли на той день припадає лише передполуднева наука, а попередний день 27-го с. м. єсть вільний від науки.

— **Є. Е. п. Намістник** гр. Лев Пінїньский по кількадневім побутї в Грималові, повернув в недїлю по полудни до Львова.

— **П. Маршалок краєвий** гр. Андрій Потоцкий виїхав в ночи на нинї на сьвята до Кшешович. П. Маршалок верне до Львова вже другого дня лат. сьвят в четвер, о годинї 7-ій рано.

— **Третий курс громадских писарів** розпочинає ся в Видїлї краєвім дня 1-го лютого 1902. Записи будуть тревати до 15-го січня 1902 р.

— **Страшна катастрофа** лучила ся дня 20 с. м. під Альтенбек три години дороги від Падерборна в Нїмеччинї. Поїзд посішний ідучий з Кольониї до Берлина, виїхав був з Падерборна і не далеко стациї Альтенбек наїхав на фіру з кіньми та переїхав коня. Позаяк туловище коня було майже цїле під колесами, поїзд мусїв станути, а служба зелїзнича повинна була дати знак, щоби ідучі пізнїйше поїзди не їхали лиш ставали серед дороги. Кондуктор від поїзду так і зробив, а так само перший будник. Але другий будник не зробив того, лиш дав знак, що вільна дорога. В 10 мінут опісля над'їхав другий поїзд і з цїлою силою вдарив в задну льокомотиву, котра попихала перший поїзд з заду, так, що та вбила ся в послїдний вагон поїзду, де було повно людий. Машина майже підняла цїлий віз і розбила его, а рівночасно ще й запалила знїд споду. Зробив ся страшений крик. Люди збігли ся на ратунок, а хоч то було серед білого дня не могли нїчого вдїяти, бо не було чим розбивати дошки стїн і дах воза. Показало ся опісля, що було 14 убитих а 21 тяжко покалїчених, котрих розложено на снїгу, бо на разї не було їх де покласти. Причиною цїлого нещастя став ся будник Клїнґгардт, котрий з байдужности не дав машинїстови нїякого знаку, щоби поїзд не їхали.

— **На стипендию** з фундациї бл. п. Льва Мацїлиньского, б. декана і пароха в Коропци, 100 корон річно, розписав „Народний Дім“ у Львові конкурс з речинцем до 31-ого січня 1902. Право на тую стипендию мають ученицї середних шкіл, котрі викажуть ся, що они: 1) родом з Галичини, 2) рускої народности і гр. кат. обряду, 3) морально ведуть ся, 4) біднї, 5 в науках взагалї, а головно в науцї руского языка роблять дуже добрі поступи. Своячки фундатора мають першеньство, а надїлені задержать тую стипендию аж до покінченя середних шкіл.

— **Перший концерт історичний Димитрия Ст. Бортняньского.** Товариство „Стрийский Боян“ під артистичним проводом о. Остапа Нижанковского, загадало урядити в дни 1 січня 1902 (н. ст.) величезний концерт з память 150 лїтних роковин уродженя Димитрия Ст. Бортняньского. Є се перший концерт в своїм родї, а імя Бортняньского аж надто знане сьвітови, щоб вияснити значінє его. — „Стрийский Боян“ підняв перший гадку такого концерту, і дня 1 січня 1902 в великій сали „Народного Дому“ в Стрию, власними силами запізнає ширшу публику з важнїйшими творами сего клясика-музика. — От і програма концерту! 1. Відчит. 2. Благообразний Йосиф — хорал. 3. XV концерт: „Прийдїте воспоїм людіє“. 4. XXVIII концерт: „Блажен муж“. 5. XXX концерт: „Услиши Боже глас мой“. 6. XXXIII концерт: „Вскую прискорбна єси“. 7. XXVII концерт: „Гласом моїм ко Господу“ — відспіває хор мішаний. Початок о год. 7½ вечером. Цїни місць: Крісло першорядне 2 К; другорядне 1 К 20 сот.

ру. Він дав незначно знак якомусь дворакови; меч видобутий з похви блиснув і голова Соріяна покотила ся на землю. Показало ся зараз, що для блеску пурпурової голови треба було конче житя. За кілька хвиль голова прибрала так страшний вид, що аж сам раджа перепудив ся і приказав тїло разом з головою похоронити.

Той сам місяць в повни, що сьвітив на люди в білій одежи, котрі тиснули ся до похоронного обряду в Аґодгія, сьвітив також і на тих сїм змїів, що жерли ся над тїлом Маркобада. Але ще богато лїт дівчатам і невістам в Римі не навкучило ся споглядати на блискучу пурпуру в сьвятини капітолїньского Юпітера, подивляти єї та єї забагати.

II.

Шаховий грач.

В перших роках семого столїтя після християньского численя лїт жив в Хінї за пануючого роду Танґ, мандарин, богатий великою ученостию і честнотою, але бідний в то, що називаєсь майном на земли. Він мав трох синів: Фу-су, Ту-сін і Ванґ-лї. Фу-су і Ту-сін були молодцями рухливого, невсипущого духа, котрі думали лиш над тим, щоби видумати щось нового і пожиточного. Ванґ-лї був також розумний, але він вправляв ся лиш в бистроті ума і дійшов в тім до великого майстерства.

Фу су і Ту-сін розмавляли заєдно з собою лиш о тім, що они, коли станyть мужчинами, винайдуть щось такого чудного, що не лиш будуть мати з того велику славу але й розбогатїють. Ванґ-лї нїколи не чув, що они говорять, бо він і ока не спускав із шахівницї, при котрій думав над своєю задачею. Але батько був уважнїйший і одного дня сказав: Бою ся, мої дїтоньки, що ви при своїх всїляких науках призабули на закони вашого краю, бо в противнім случаю ви би мусїли знати, що то годї розбогатїти такими способами, які ви собі придумуєте.

— А тож чому, тату?

— Наші предки були мудрі і зміркували, що честь яку віддаємо великим мужам, до котрих молимо ся в наших сьвятинях за то, що научили нас штуки житя, потерпіла би дуже через то, як би потомкам вільно було затемнювати їх заслужену славу новими винаходами, або як би они ще може важили ся зухвало поправляти то, що в успіхах тамтих здавалось би їм недостаточним. Длятого то цїсар Суен заказав що небудь винаходити — а до того ще й цїсар Ву-хі видав закон для цїлого краю, котрим заказав щонебудь з того поправляти, що доси винайдено. Мого попередника в тім малім урядї, в якім я тепер служу, усунено лиш длятого, що він сказав, що після его погляду повинні гроші бути круглі а не чотирогранні — та я й сам мало що не пошкодив собі тим на цїле житє, що старав ся придумати такі клїщі, при котрих би був разом також і пильник.

— Коли так — сказали оба молодцї — то наша вітчина не місцем для нас. І они попращали ся з батьком та пішли в чужину. З братом не попращали ся, бо той сидїв задуманий над шахами. Заким розійшли ся, умовили ся, що по трийцяти лїтах зійдуть ся знову на тім самім місци і принесуть з собою всї ті богатства, яких без сумнїву призбирають собі в чужих краях із своїх винаходів. А крім того ще й постановили, що коли би котромусь із них не удало ся розбогатїти, то той, котрому лїпше пощастить ся, подїлить ся з другим своїм майном.

Фу-су пішов до тих штукарів, що вирізували букви з твердого дерева в тій цїли, щоби ними друкувати книжки. Коли вже вивчив ся їх тайни, пішов до якогось мосяжника і научив ся у него відливати. Відтак вишукав собі якогось ученого чоловіка, котрий наїздив ся сьвітами і научив ся від него грецкої, перскої і арабскої мови. Опісля повиливав він у формах богато грецких букв, сховав їх до мішочка, привязав до него кілька дощинок з повирізуваними на них буквами і пішов в сьвіт пробовати свого щастя. По многих трудах і небезпечностях зайшов він до краю, що звав ся Перзия і допитував ся тут до великого короля.

— Великий король вже не жиє — сказали єму — а єго голова зовсїм віддїлена від єго тїла. В Перзиї нема нїякого короля, нї великого, нї малого.

— А деж я знайду якого другого великого короля? — спитав він.

— В містї Александриї — відповіли єму, де вожд вірних з великою ревностию заводить віру пророка.

Фу-су пішов до Александриї, несучи зі зі собою свої форми і деревлянні таблички. Коли переходив через браму міста, побачив якусь величезну хмару диму, від котрої нїби аж в цїлім містї робило ся темно. Заким ще міг розвідати ся о причину, зловила єго варта яко чужинця і завела перед короля.

— Треба тобі знати, о калифе, — відозвав ся Фу-су — що мої земляки суть заразом і наймудрійші і найдурнїйші люди на сьвітї. Они винайшли штуку, обчислену на то, щоби удержати і ширити знанє та ученість, але они не научили ся і не хотять научити ся зробити один малий крок наперед, якого ще потреба, щоби той винахід вийшов на хосен всїм людем на сьвітї.

— Ти, видко, не знаєш — сказав Омар — що ми лише що вчера прокляли всї книжки і постановили їх знищити в тім переконаню, що або они противлять ся коранови і в такім слу-

— **Самоубийство ізза 5 літрів вина.** Оригінального самоубийства допустив ся оногди аґент торговельний, Йосиф Кроль, що займав ся торговлею спіритусу. Він сидів в реставрациї зі своїми приятелями і заложив ся з ними, що за пять літрів вина сам собі житє відбере. Приятелі взяли то очевидно за жарт а один із сидячих коло него сказав жартом, що приймає той заклад і казав зараз дати пять літрів вина. Кроль випив вино а відтак вийшов і вже не вернув. Зразу не звертав ніхто на то уваги; всі гадали, що Кроль лиш собі зажартував. Але пізнійше приятелі его стали вже неспокійні і пішли за Кролем та застали его вже неживого — повішеного на шнурі.

— **Дефравдация.** З Старого-Самбора доносять о великій дефравдациї, якої допустив ся арендатор американьского двора Берль Деллер. Позаривавши своїх спільників і понатягавши инші особи фальшивими векслями на яких 70.000 зр., утік мабуть до Америки. Старосамбірскі жиди дають 1.500 зр. тому, хто би Берля Деллера знайшов і доставив его до Старого-Самбора.

— **Зашите завіщанє.** Про дивну історию о завіщаню доносять із Шкотиї. Там в ґрафстві Файф жив від многих літ самотний дивак якийсь Джонстон, властитель більшої посїлости. Десять місяців тому назад помер він не лишивши по собі ніякого близького спадкоємця. Послідного розпорядженя не лишив ніякого, а ціле майно зложене з ґрунту вартости около 350.000 фунтів штерлінгів і цінних паперів та всіляких движимостий звиж 800.000 фунтів штерлінґів припало якомусь своякови помершого молодому поручникови Мітлєнд М'Джіль Крічтон. Минувшої суботи знайшло ся однакож зовсім несподівано завіщенє виготовлене ще 1869 р. Оно було зашите в сукню якоїсь дами, котра померла три роки тому назад, а котра знов дістала ту сукню в спадщині від своєї тети помершої знов 25 літ тому назад. Що до сего завіщаня, то оно не може в нічім нарушити посїданє ґрунтів, позаяк они творять повіренність (фідеїкоміс), і яко така були віддані поручникови, але велике движиме майно можуть відобрати від него ті, що мають тепер то завіщанє в своїх руках, скоро оно покаже ся правдиве.

ТЕЛЕҐРАМИ.

Відень 24 грудня. Президент міністрів др. Кербер був вчера на довшій авдиенциї приватній у Цісаря.

Москва 24 грудня. Перед тутешним консулятом німецким прийшло перед кількома днями до демонстраций. Іменно зірвано німецкого орла з над дверий консуляту і зневажено его.

Льондон 24 грудня. Тутешний посол арґентийский одержав депешу від міністра справ заграничних з донесенєм, що арґентиньске правительство постановило перервати переговори з чілїйскою републикою.

Льондон 24 грудня. Times доносить з Сіднї, що австральске правительство постановило вислати дальші відділи австральских войск до полудневої Африки.

Вашинґтон 24 грудня. Ходять поголоски, що між президентом Русвельтом а міністром маринарки Льонґом прийшло до непорозуміня і тому надіють ся змін в кабінеті вашинґтоньскім.

Надіслане.

чаю суть безбожні, або годять ся з кораном, а в такім случаю суть зовсім непотрібні. Дальше, видко, ти й того не знаєш, що той дим, який наповняє місто, виходить з бібліотеки невірних, яку на мій приказ тепер палять — дійстно, таки найлїпше буде спалити зараз і тебе разом з нею.

— О вожде вірних — відозвав ся на то якийсь офіцир — послідна книга згоріла в огни як-раз коли сей невірний увійшов до нашого міста.

— Коли так — сказав на то Омар — то не спалимо его, бо вже не буде мати нагоди грішити. Але за то має що дня поликати один із сих малих металевих черенок, а відтак має бути вигнаний з краю.

Вирок виконано, а Фу-су уважав ся за щасливого, що придворний лікар згодив ся на то, щоби взяти его малу готівку в заміну за ліки на блювоту. З великим трудом і о прошенім хлїбі вернув він по довшім часї назад до Хіни і дійшов до умовленої цїли як-раз, коли кінчив ся трийцятий рік.

Скромна хата его батька вже була щезла, а на тім самім місци стояв пишний будинок, окружений великим парком з каналами, вербами, павільонами, золотими бажантами і малими містками.

— То певно — подумав він собі — Тусінови так пощастило ся і він чей охотно поділить ся зі мною, так, як ми то умовили ся, коли розставали ся з собою.

Коли він так ще думав, зачув близенько за собою якийсь голос, а коли обернув ся, побачив перед собою якогось чоловіка, ще нужденнїйшого як він сам, котрий ходив також за прошеним хлїбом. То був Ту-сін.

Брятя обняли ся і таки добре наплакали ся, а коли Ту-сін виcлухав історию Фу-су'го, розповів він і свою власну.

— Я пішов — розповідав він — до тих, що знають тайну зерен, званих огненим порохом. Суен не міг заборонити нам его винайти, але цісар Ву-хі постарав ся о то, щоби ми не мали з того ніякого хісна, хиба лиш могли робити штучні огнї. Впучивши ся іх тайни, вложив я якусь скількість того огненного пороху в руки, котрі зробив собі з мосяжу, відтак поклав я на то оловяні кулї так завбільшки як обем рури. Я дослідив опісля, що коли з одного кінця приложити сьвітло до того огненного пороху, то він може з другого кінця вигнати кулю з такою силою, що она могла би рівночасно пробити зброю трох борців. Отже я взяв цїлу бочку того огненного пороху і сховавши єі та й ті рури під коври, наклав то все на воли і поїхав з тим до Константинополя. Не хочу тобі розповідати тепер про всї мої пригоди, — досить того, що я ледви живий від утоми і всїляких трудностий доїхав до моєї цїли не маючи більше нічого, як лиш мій товар.

Менї удало ся підкупити моїми коврами офіцира, що стояв на вартї і цісар приймив мене на авдиенциї. Я застав его як він грав в шахи і роздумував над якоюсь задачею. Я розповів єму про мій винахід, котрий міг би зробити его паном цїлого сьвіта, а особливо поміг би єму позбути ся тих Сараценів, що грозили зруйнованєм его держави.

— Мусиш знати — сказав король, — що менї годі займати ся твоїм винаходом, доки я не упораю ся з отсею задачею. Але щоби хтось не казав, що цісар занедбує свої обовязки задля якоїсь непотрібної розривки, то я передам твій винахід головним оружникам в моїй столиці.

(Конець буде).

За редакцию відповідає: Адам Креховецкий

З друкарні В. Лозиньского — під зарядом В. І. Вебера. (Телефона число 569).